ЧОРНЕ СОНЦЕ

№ 6 / 31.01.2015

Де сотні голосів зливаються в один,
А вітер підійма азовські води
Ідуть вперед бійці крізь вибухи і дим
В ім'я Вітчизни, слави і свободи.

ВИДАННЯ ПОЛКУ «АЗОВ»

ЧОРНЕ СОНЦЕ

№6 / 31.01.2015

ЛИТОВСЬКЕ КНЯЗІВСТВО І РУСЬКЕ ПРАВО

РОЛЬ УКРАЇНЦІВ У ПОЛІТИЧНОМУ ЖИТТІ ВЕЛИКОГО КНЯЗІВСТВА ЛИТОВСЬКОГО І РУСЬКОГО

Українці є державницькою нацією. У різні часи нам довелось існувати у різних державних формах і однією із держав, в якій руський народ (історична назва Українців — ред.) був державотворцем, було Велике Князівство Литовське і Руське.

Ця держава остаточно склалася у середині XIV ст. шляхом об'єднання руських (Українських) і литовсько-білоруських земель, яке відбулося майже без спротиву місцевих еліт, бо великі князі діяли за принципом «старого не рушимо, нового не вводимо», тож в руських землях продовжували правити руські князі і буденне життя не відрізнялося від попередніх князівських часів.

Литовці, будучи народом менш розвиненим у плані державобудування та законодавства, повністю прийняли руську правову систему та у значній мірі – форми державної організації.

Литовці потрапили під вплив руської культури, руська мова стала офіційною державною мовою і мовою діловодства. Герб князівства, Погоня, утворився під впливом руської геральдичної традиції.

Вершиною литовсько-руського законодавства були так звані Литовські статути у трьох редакціях 1529, 1566 і 1588 років.

Литовський статут був головним правовим документом в Великому Князівстві. Він регулював більшість сфер життя.

Усі статути були складені руською мовою, жоден з статутів не мав офіційного перекладу на польську чи литовську.

Розглянемо цікавий закон Другого Литовського статуту:

«Розділ третій: Про вольності шляхетські та про розширення Великого Князівства Литовського.

Артикул 9: Посад і урядів у спадок чужинцям не давати.

У тій державі Великім Князівстві Литовськім і в усіх землях, що йому належать посад духовних і світських, міст, дворів, маєтностей, урядів земських і дворних посесій, або грунтів старостів у тримання і поживу і на вічні часи жодним чужоземцям та заграничникам, ані сусідам нашої держави давати не маємо; але то все ми й нащадки наші великі князі Литовські повинні будуть давати тільки Литві та Русі, родам старожитним і уродженцям Великого Князівства Литовського та інших земель, що до того Великого Князівства належать».

Титульна сторінка «Третього Литовського статуту»

Згідно з цим законом, державні, земські, міські, духовні та інші посади мали належати лише уродженцям Великого Князівства Литовського і Руського — русинам (Українцям) і литвинам (білорусам та східним литовцям). Як бачимо, цей закон не згадує навіть жомоїтів (сучасних західних литовців). Причиною цьому був занепад могутності їх еліт. Поляків теж не згадано, щоб убезпечити Велике князівство від їх втручання у внутрішні справи держави.

Цей закон був перенесений у Третій Литовський статут 1588 року. Це вказує на його принциповість і важливість для державного життя. Так як Третій Литовський статут був укладений після Люблінської унії 1569 року, то він став головним законодавчим документом для Великого князівства у післяунійних межах (для Литви і Білорусі). Натомість, для українських земель (Волинського, Брацлавського, Київського і Чернігівського воєводств) зберіг своє значення другий статут 1566 року, який відтоді одержав назву Волинського. Його значення збереглося і в козацьку добу. Він становив основу правової системи Гетьманату.

Проаналізувавши закони Великого Князівства Литовського і Руського можна стверджувати, що руський народ цілеспрямовано протягом п'яти сотень років творив законодавство, згідно з яким підкреслював і закріплював свій статус на території власної держави.

Сьогоднішній політичний стан України змушує нас задуматись над відродженням законодавчих політичних принципів, які дозволяють Українцям вільно і комфортно жити у власній країні. Нині навіть державні посади віддаються представникам інших націй, які навряд чи будуть дбати про чужу для них Українську націю. Саме тому політична влада в Українській державі має належати Українцям, як історичним і повноправним власникам цієї держави. Без влади у своїй країні ми раз у раз стикатимемось із саботажем оборони і захисту наших земель.

Русин

ЗБРОЯ ПАТРІОТІВ

Якою зброєю воюють бійці «Азову»

Великі ідеї творять Історію і скеровують людей на відважні вчинки, проте людям, що їх здійснюють потрібні інструменти.

Велика національна ідея Українців прагне сильної і потужної Української держави для встановлення на усіх землях Українців миру, безпеки, свободи і добробуту. Ця ідея незламна. Засіб її захисту в умовах, що склались сьогодні — це зброя, яку патріоти взяли до рук, щоб зупинити озброєних терористів і не дозволити їм взяти під контроль Українські міста та звільнити уже захоплені.

Яку ж зброю ми тримаємо в руках? Чимало з її числа — творіння рук радянських конструкторів. Ця зброя вбивала не на одному континенті. Як за правду, так і проти неї. Проте в наших руках це знаряддя захисту, а не нападу.

Воїни полку «Азов» озброєні такими моделями, як автомати Калашникова АК-74 та АКС-74 (зі складним прикладом) для набоїв калібру 5,45 мм, АКМ (модифікована версія АК-47 калібру 7,62 мм), РПК (ручний кулемет Калашникова), НСВ «Утьос» (калібр 12,7 мм), ПКМ (кулемет Калашникова) різних модифікацій, СВД (снайперська ґвинтівка Драгунова), ЗУ-23-2 (зенітні установки) на різних транспортних базах та іншими.

Найкращою зброєю, на думку бійців, є АКМ, що за сумою позитивних якостей переважає іншу піхотну зброю. Цей автомат стріляє кулями калібру 7,62 мм. Вони важчі та мають відмінну форму від набоїв калібру 5,45 мм. Рикошет від таких куль є істотно меншим, тому на шляху до цілі є менше дрібних завад, якими для 5,45 можуть стати навіть трава та дрібні гілки. Окрім того, АКМ показав свою надійність та універсальність.

У свою чергу найефективнішою під час бойових операцій зброєю націоналістів-патріотів «Азова» став «Утьос». Відсоток завданих ворогу втрат цією зброєю був найбільшим. Проте у боях під Широкіним ключову роль зіграла, як її називають військовим сленгом, ЗУ-шка.

Типи гранат, які ми використовуємо - це переважно РГД-5 (ручна дистанційна граната) та ручна протипіхотна оборонна граната Ф-1. Для гранат використовуються запали УЗРГМ та УЗРГМ-2 (уніфіковані запали для ручних гранат). Окрім того, в бій ідуть гранати РГН та РГО (відповідно наступальна та осколкова). Такі гранати є нашою «фішкою». Ними не може похизуватись жоден підрозділ у секторі «М».

Що стосується зброї терористів, то їх озброїли приблизно такими ж моделями, якими воюємо ми. Переважно це спадок радянської імперії. Однак, проти нас використовують також іншу зброю, серед якої важке озброєння, «по-братськи» надане терористам Москвою.

Серед екзотичних зразків зброї нам доводиться використовувати рідкісні АК нової, «сотої» серії, снайперські ґвинтівки Barrett, Remington та Форт-301 і снайперські комплекси для двох бійців, один з яких працює по цілям, а інший здійснює такі допоміжні функції, як заміри сили та напрямку вітру. Також маємо один реліктовий екземпляр ПТРД з набоєм 14,5х114 мм (протитанкова однозарядна рушниця Дєгтярьова), випущену у 1943 році.

Серед іншого рідкісного озброєння у нашому арсеналі можна зустріти КМ — кулемет Українського виробництва, розроблений за схемою ПКМ (кулемет Калашникова модернізований). Проте, ця модель не є популярною через недостатню якість виконання. Дуже цікавим екземпляром є ґвинтівка Мосіна, у народі «трьохлінійка». Її власник — друг Палій, очільник артилерії «Азова».

Іншими легендарними екземплярами в арсеналі «Азова» є протитанкові гармати БС-3, які були потужною протитанковою зброєю під час ІІ світової війни.

Попри крики ватників і росіян про те, що Українців озброює США, зброя виробництва Америки, яка нами використовується (ґвинтівки Barrett та Remington), придбана полком на загальних підставах і за власні кошти. Такі екземпляри — одиничні випадки.

Захищаючи Українців і нашу державу, азовці також стріляють і з Української зброї. Серед інших моделей марки Форт, які знаходяться на озброєнні, є Форт-224 під уніфікований калібр НАТО 5,56х45 мм. Ця зброя є пістолетом-кулеметом, сконструйованим за аналогією з системою «bull-pup», яка передбачає розміщення спускового гачка з пістолетною рукояткою перед основним механізмом, а магазина з набоями позаду. Це дозволяє зменшити довжину зброї, перенести основну вагу назад для комфортнішого утримування і мінімізувати втрату збалансованості зброї в руках за рахунок кращого погашення віддачі.

Довершують наш арсенал ручні кулемети Форт-401 та ДШКМ (крупнокаліберний кулемет Дєгтярьова), ручні протитанкові гранатомети РПГ-7В та РПГ-18-22-26, протитанкові керовані ракетні комплекси (ПТУР) «Фагот», пістолети Макарова (ПМ), автоматичні пістолети Стєчкіна (АПС), Форт-14 та Форт 21.02.

Зброя є важливим, проте не вирішальним фактором війни. Перемогу нам забезпечить перш за все єдність. Коли не залишиться байдужих Українців, які розраховують, що лихо їх омине. Всі ми будемо працювати і жити для спільної справи, коли кожен Українець від Закарпаття до Донбасу і Кубані усвідомить себе як невід'ємну частку своєї сім'ї — Української нації, коли усі ми станемо на захист нашої національної держави і її землі — саме тоді перемога стане до нас настільки близькою, що ми її нарешті здобудемо. Зброя стане другорядною і в Україні знову запанує мир.

Служба озброєнь полку «Азов»

Дорогою до Маріуполя автобус рухається тихо, але швидко. Я слухаю музику в одному навушнику, щоб слідкувати за навколишніми звуками. У салоні лунають пісні та жарти. Дехто без поспіху вивчає нюанси конструкції своєї зброї. Раптом автобус швидко гальмує, вмить вилітають шибки і лунає глуха кулемента черга.

- Якого х ти став?! Жени! — кричить один з нас водію. Автобус різко зривається з місця. Вже за кілька секунд лунають постріли вже з нашого боку. І вже невдовзі ми в'яжемо «міністра» і забираємо трофейний кулемет.**

Так починалась операція відбиття спроби захоплення маріупольського відділку міліції терористами, що мала місце 7 травня 2014 року. Але це було згодом...

Ця історія почалась близько восьми місяців тому. За плечима втрати і перемоги. Зараз «Азов» — це потужне військове формування з патріотів-добровольців, які чітко бачать перед собою мету звільнення України від військового втручання ворога і свідомо йдуть цим шляхом.

Імовірно, багатьом, хто служить у лавах «Азова» і його симпатикам цікаво дізнатись, з чого починалась історія нашого добровольчого полку.

ІСТОРІЯ ПОЛКУ

від «чорних чоловічків» до бойового підрозділу Українського війська

Ще не так давно ми були групою ініціативних молодих людей з цивільними засобами самозахисту, але з по-справжньому воєнним бажанням захищати свою націю і належну їй рідну землю.

Формально батальйон «Азов» почав своє існування від моменту його реєстрації як структури Міністерства внутрішніх справ. Сталось це 5 травня 2014 року. Але цьому передувала яскрава передісторія.

Під час розгортання подій на Майдані, семеро очільників організації «Патріот України» , що стала основою особового складу батальйону, перебували у в'язниці. Троє — у Лук'янівському СІЗО Києва і четверо — у Холодногірському СІЗО Харкова. Запроторені туди вони були в часи Януковича, коли влада намагалась будь-якими способами, підставами, брехнею і фальсифікаціями обставин і доказів, позбутись патріотів, які могли чинити хоч найменший опір антиукраїнському режимові.

Законопроект про звільнення політв'язнів, що набув неабиякої актуальності після революційних подій, був проголосований далеко не з першого разу. Кілька днів уже «нова» влада намагалась ігнорувати його. Лише після початку штурму Верховної ради активістами, Турчинов протягом десяти хвилин поставив законопроект на голосування і він був прийнятий. Цей випадок — ще один доказ того, що певні люди поважають лише силу. Саме такі люди і здійснювали політичну окупацію нашої держави. Про який би гуманізм, демократію чи XXI століття не йшла мова, сила залишається силою.

Навіть після прийняття закону про звільнення політв'язнів, патріотів не поспішали випускати. Вже звільнений Андрій Білецький відмовився покидати в'язницю, доки не будуть відпущені наші побратими Черкас, Доктор і Вітус. В результаті їх звільнили одночасно.

Відразу після звільнення, керівництво «Патріоту України» організовувало загін, який розміщувався у КМДА. Його завданням було попередження можливих диверсій на Майдані після втечі Януковича. На той час уже був створений альянс правих патріотичних сил із назвою «Правий сектор» і «Патріот України» відповідав за східні регіони, здійснюючи завдання охорони державного суверенітету.

14 березня відбувалась «друга оборона Римарської» у Харкові. Терористи влаштували полювання на активістів «Патріоту України». Частина з них була громадянами РФ, які приїхали з конкретними цілями — дестабілізація політичної ситуації в Україні, фізичне знищення найактивніших патріотів і захоплення влади. Під час сутичок загинуло двоє із них. Один з них, як виявилось, приїхав із Костроми, РФ.

Це був один з небагатьох випадків, коли Українці виступили не в ролі «терпил», а дали гідну відсіч терористам. На противагу московському міфу про те, що активісти-патріоти, що діють на сході України — це виключно приїжджі з Галичини, Харків захищали переважно харків'яни. А от найактивніші промосковські діячі в Україні були переважно громадянами РФ.

Після другої оборони Римарської близько двох десятків патріотів було ув'язнено, але не надовго. На деякий час активісти організували табір у Полтавській області для реорганізації та відновлення бойової кондиції.

Завдяки щотижневим виїздам активістів «Патріоту України» для контролю ситуації у Харкові, російські і проросійські терористи не змогли захопити владу.

Невдовзі патріотами був організований мобілізаційно-вишкільний центр «Козацький». Були запрошені «офіцерські кадри» з регіональних осередків «Патріоту України». Загони патріотів були укомплектовані десятниками. На той момент було організовано три десятки. Розпочались тренування і вишколи. Друг Піджак, який нині очолює обозну службу полку, готував хлопцям їжу та з нуля організовував обоз.

У середині квітня Андрієм Білецьким була висунута ідея створення загону «чорних чоловічків». Для них була закуплена чорна форма «Титан». Серед спорядження хлопці мали також балаклави, бронежилети та найпростіші засоби самозахисту. «Чорні чоловічки» взяли собі за мету недопущення дестабілізації ситуації на сході. Увага була зосереджена на Харкові.

Першого травня відбувся черговий виїзд патріотів до Харкова для підтримання порядку та спокою у місті, під час якого «чорні чоловічки» вперше заявили про себе.

Початок травня був визначальним для «Азова» і для долі Українського Приазов'я. На той час Маріуполь був уже напівзахопленим озброєними терористичними групами. Терористами була пограбована військова частина у Маріуполі.

«Чорні чоловічки» у цей час перетворюються на батальйон «Азов», з дислокацією поблизу Маріуполя. Починається запекла боротьба із сепаратистами та російськими диверсантами за столицю Приазов'я: перші бойові сутички, перші вбиті та полонені вороги, в тому числі й «міністр оборони ДНР» Ігор Кікідзянов. Місяць знадобився бійцям «Азову» для того щоб перетворитися на боєздатний підрозділ, який спромігся звільнити півмільйонне місто від окупантів, що стало найбільш успішною операцією за весь час проведення АТО.

Сваргослав, Вирій, Холодний

КОЛАПС

сучасної культури

Нація є найстійкішою спільнотою людей, яка забезпечує їм життя, безпеку, задоволення потреб, розвиток і реалізацію спільних та особистих цілей. Нація є основним і первісним державотворчим фактором. Від атомів до галактик: усе організовується у системи. Нація є однією з таких систем, без якої життя людини у перспективі десятиліть та століть прямує до зникнення.

Повноцінне життя людей у нації потребує певних умов. Серед них:

- достатня біологічна спорідненість;
- цілісність політичного середовища;
- єдність свідомості;
- спільний світогляд;
- культурне (мовне, творче та інше) здоров'я.

Сьогодні вже стає очевидним факт того, що проти Української нації ведеться широкомасштабна війна на всіх фронтах. Кордони відкриті для чужорідних прибульців, що спотворюють генетичний фонд Українців. Розмаїття політичних партій не дає навіть мріяти сьогодні про політичну консолідацію та ефективність державного апарату. Країну переповнюють провокатори, що досить успішно схиляють частину Українців вважати себе неукраїнцями і вболівати за ворогів. Цілі регіони ввели у тотальний вжиток іноземні мови. Культурна творчість перестала бути конструктивною, животворчою. Тепер вона більше не є продуктом довершення життя і стала засобом руйнування нації.

Жах у культурі часом блокує емоції, залишаючи місце тільки для німого шоку. Мова не тільки про іноземне втручання і окупацію культурної свідомості частини Українців. І не тільки про чисельних агентів ворожих культур, що заполонили інформаційний простір, маючи в арсеналі сотні ЗМІ. Справа ще і у нав'язаних чисельних тенденціях в культурі, джерелом яких є далеко не одна московська держава, а і чисельні західні «культурні зразки».

До цих тенденцій належить мода на спрощення, мавпування і небажання докладати будь-яких зусиль. Трагедія культури останнього часу в тому, що вороги серед нас підносять до рівня мистецтва витвори декадансу (культури розкладання і деградації), називаючи їх «шедеврами».

Сьогодні можна зустріти картину, на якій намальований простий квадрат або яке-небудь наркотичне

«Квадрат» Казимира Малевича. Професійна репродукція. «Шедевр» сучасного мистецтва.

марево і це називають шедевром мистецтва. Фільм, що ілюструє безвихідь і проголошує нормою вживання наркотиків теж називають культурним надбанням. Пісня, позбавлена сенсу і мелодійності, заснована на повторюваних механічно однотипних звуках, проголошується актуальною і повною культурної цінності. Вірш про самогубство і нікчемність життя є «геніальним».

Сьогодні різниця між одягом, стилем, поведінкою, цінностями, обов'язками чоловіків та жінок зменшується, уніфікується. Універсалізація? Ні, деградація. Наслідком цієї тенденції може стати те, що чоловіки перестануть бути чоловіками, втративши силу і мужність, роблячи зачіски та манікюр, а жінки перестануть бути жінками, працюючи в шахтах, вживаючи «легальні» наркотики (алкоголь та тютюн), «вирівнюючись у правах», уподібнюючись виглядом і поведінкою до чоловіків.

Стало нормою бути лінивими, відхиляти потребу у саморозвитку, фізично, розумово та культурно деградувати. Розваги захоплюють наш час. Пізнання світу, читання інформативних книжок, фізична культура стали «непрестижними» заняттями. Натомість ми вбиваємо безцінний час життя за відеороликами, телепередачами, безцільним інтернет-спілкуванням (що насправді має замало ознак спілкування). Ми «обираємо» із безлічі варіантів утилізації вільного часу.

Людина тепер не є елементом суспільства. Нація стає поняттям малозрозумілим. Особа сконцентрована на собі і задоволенні найлегшим і найпримітивнішим чином своїх базових потреб. Вищі потреби у творчості та самореалізації мають замало шансів з'явитись у сучасної людини. Думки про суспільство та наше місце в ньому малоймовірні.

Ми деґрадували самостійно? Ні. Нас такими зробили нав'язані тенденції до деструктивізму, відбілення та оголошення нормою найчорніших понять самотності, смерті, невдач, пустоти, безпомічності. Це ворожий вплив. Їхня ціль — знищення націй. Держава, керована чужинцями та зрадниками — пропускає та підсилює ефект цих впливів.

Попереду тривалий та непростий шлях до оздоровлення нашої нації та її культури. Ми маємо розвернути цю тенденцію у протилежному напрямку. Поезія та проза, пісні та музика, фільми та вистави мають справляти конструктивний, оздоровлюючий, консолідуючий вплив на Українську націю. На вершині культури мають бути цінності нації, сім'ї здоров'я, розвитку, пізнання світу та його істин, прекрасні витвори мистецтва, геніальні твори, які наповнюватимуть нас життєвими силами замість пустоти та розпачу, надихатимуть на високі здобутки замість деморалізації та бездіяльності. Нормою знову стануть ідеали героїзму, відданості, самопожертви, щирості і доброти.

Чоловіки знову стануть прагнути до найвищої мужності, сили, будуть носіями істинного патріотизму, відновлять роль фундаменту сім'ї та годувальника і прикладу для власних дітей, гордо ставатимуть на захист суспільних інтересів нації та держави. Вони виглядатимуть і поводитимуться мужньо та гідно. Жінки знову будуть берегинями сімейного затишку, джерелом порозуміння та носіями родинних традицій, будуть мати змогу бути ніжними та жіночними.

Вирівнювання людей — тяжкий злочин проти нації та природи. У тому числі будь-яке вирівнювання у обов'язках, функціях та правах. Чоловік і жінка біологічно, духовно та світоглядно різні, тому мають різні призначення. Вирівнюючи їх, чоловік втрачає подобу чоловіка, а жінка — жінки. Гармонія досягається усвідомленням та природнім і правильним розподілом між ними їх функцій.

Ми маємо докласти усіх необхідних зусиль та пройти весь шлях до нашої цілі — здорової та успішної нації з високою культурою. І ми зробимо це.

Вирій

ЧОРНЕ СОНЦЕ

№6 / 31.01.2015

БІЛЯ ФРОНТУ

враження мешканців України поблизу зони бойових дій від “республік“ терористів

Жителі багатьох сіл і містечок, котрі знаходяться у відносній близькості до темної «зони АТО», надзвичайно хвилюються і вслуховуються у повідомлення, які лунають в інформаційному просторі. Проте, в переважній більшості, люди перестали довіряти будь-яким ЗМІ, тому що навчились розрізняти пропагандиське брязкання від реальних фактів. Особисте спілкування надає більші можливості пересічній людині зрозуміти те, що діється на Донбасі. Інтереси тих, хто проживає на прилеглих до зони бойових дій територіях і бойовиків абсолютно не співпадають.

Передмістя с. Сухі Яли Донецької області, до яких не дісталась війна

1. Жителька села Сухі Яли, що поблизу міста Курахове Будяк Надія Степанівна зі своїм чоловіком Андрієм Петровичем до часів всім відомої заворухи, спровокованої путінськими ФСБ-ешниками, працювала у своєму невеликому бізнесі, якщо можна так його назвати.

Дім Будяків з господарством розташований поблизу широкого річища Сухих Ялів. Це дало їм можливість вирощувати птицю — курей і качок. Товар вони возили у Донецьк і в Мар’їнку. Рік тому Надія Степанівна дуже сердилась на донецьких ДАІ-шників, які дорогою до ринку відбирали у неї до 1/3 продукції і вигукувала: «Куда смотріт государство?»

Що ж говорить ця добра господиня сьогодні? Та приблизно такі ж слова: «Куда смотріт государство? Я не повезу свої яйця в Донецьк, потому шо все відберуть разом з чоловіком. Он у меня за рульом!»

І їй всякі там Шамани з Бєсами точнісінько такі ж потрібні, як і ті «мєнти», що відбирали не так уже й давно третину приробленої нею продукції на дорогах Донеччини. Надія Степанівна мріє про тверду владу, яка захищала би її вперту і нелегку працю від посягань моральних нечестивців. А решту у своїй долі вона й сама створить. А такої влади «біси» в принципі створити не здатні.

2. Інша самостійна та ініціативна людина — пан Бодня Іван Іванович. Йому вже 67 років. Однак, він має невелику «фірмочку» з налагодження електроустаткування в місті Гуляйполе. Він витратив багато сил і грошей, щоб організувати надання послуг громадянам з оснащення дрібних виробництв і побуту, чим не бажали займатися великі фірми. Тому Донецька область стала для нього прекрасним полем для діяльності. Сьогодні пан Бодня втратив бізнес і жахається нині навіть думки, що московська гидь заповзе і в Запорізьку область.

- Їхать туда нізя тепер, — говорить Іван Іванович, — *Я ж купляв багато чого з грошей замовника. Потім віз з собою людей. Вони работали. Потом здавав об’єкт і отримував розрахунок. Так получався оборот. А сьогодні шо? Поїдь, то й не повернешся. А як сюди прийдуть, то мене ограблять в перший счьот. Машини заберуть. І смотрящий, якому я платю, нічим не допоможе. То тільки в нього автомати раніше були, а тепер — у кожного. А всіх я не витягну на своєму бізнесу.*

І дивна справа: Іван Іванович і словом не прохопився про роль держави, тому що вона для нього давно не існує. «Смотрящий» замінив її.

3. Дудка П. П. — колишній депутат ВР від партії Регіонів. На минулих виборах він програв. Його навіть у містечку Волнянськ в сміттєвий бак вкидали. Можливо в нього не стало грошей, щоби поправляти здоров’я на Канарах та Мальдівах. Але він — латифундист і володіє кількома десятками тисяч орних земель в Пологівському, Куйбишевському і Гуляйпільському районах. Зовсім не так давно його бачили одягненим у куфайці на своїй маслобійні у с. Червоне. Ми нагадали йому про цей факт при зустрічі.

- А шо дєлать? — відповів він, — Сьогодні даю много помощі добровольним батальйонам.

- Так ви ж були у партії…

- Я в том ніяк не віноват, — перебив пан колишній депутат, — *Я своїх людей здєсь харашо содержал і помощі в Росії не просіл. І ні в якій мірі не желаю, щоб мої хазяйства попалі в зону АТО.*

- А чому ви підтримували…?

- Знаєте, який тоді «отжим» був?

- Ви не боїтеся того…?

- Конечно! І тому відкриваю свою справу у Львові.

Як бачимо, всі більш-менш ініціативні особи з, прилеглих до зони бойових дій, районів були пристосовані до офіційного режиму «бандюковичів», хоча й розуміли, що він стримує їх розвиток. Хто-хто, а вони прекрасно знають, що за люди «правлять бал» на сході Донеччини і Луганщини, і тому не бажають, щоби до них застосовувався єдиний постійний російський економічний закон: «Грабуй!».

Та ще менше мають ілюзій з цього приводу пересічні громадяни, які мріють про звичайну стабільну роботу зі своєчасною виплатою заробітної плати, про цілісність своїх житлових будинків і присадибних господарств. Ініціативні ще мають якусь можливість гайнути світ за очі, а безініціативні сидять у своїх хатах і тремтять. Хоча у багатьох це тремтіння уже закінчується. Котрі молодші, просяться воювати, а старші — організовують волонтерський рух допомоги своєму рідному війську — добровольчим батальйонам.

4. Кузьмін Геннадій Васильович з села Стара Малинівка Новоселівського району має найвищий патріотичний настрій, хоча народився і виріс у далекому Башкиростані.

- Ага, — говорить він, — *ворюги м’ясо люблять тільки жрать, но не виращівать його. До нас літом уже заїзжали «сєпари», відєлі. Показали мені «калаші», забрали у меня порося кіло на 40 і гайда на Донецьк. А участковий тєм врємєнєм в туалєті, що коло клубу, ховався. Люди знають.*

- А є люди, які підтримують «сепаратистів»?

- Єсть. Два. Дємєнтєєв, алкан такий, яких і світ нє відєл, і Саламатін — такий же ворюга, як і вони.

Підходить гарненька молодичка з 3-х річним хлопчиком на руках.

- Що тут таке? — запитує.

- Та ось, Зіна, спрашивают — любім ми «сєпаров» чи ні?

- А-а! Дивлюся у вікно — люди с пістолетами з тобою балакають. Спочатку — злякалася. А потім дивлюся — балакають і балакають, значить не страшні, наші. А «сєпари» людей зразу лякають, от.

Розпитувати пані Зіну про те, як вона ставиться до сепаратистів, сенсу вже не було. І так все зрозуміло.

5. Не зайти до представника виборної влади на місцях ніяк не можна. Хто ж краще за них знає про настрої людей? Жовнір Олександр, 36 років, очолює сільську раду села Муравка Новопавлівського району другу каденцію. Людина авторитетна.

- Нам дорога нада, — пояснює він, — *І так село вже додихає. Якщо ж у нас, не приведи господи, зруйнують електричну підстанцію (а це не тільки світло, а ще й вода) хоча б на місяць, то люди або просто вимруть, або порозбігаються так, що потім не збереш. То єсть — село зникне.*

« — Отже, самі посудіть — на фіг нам нужні ті сепаратисти? Якби та влада, що була недавно, трішки-трішки нам помогла, то ніяких Майданів би не було. А то й від нас чоловік п’ять їздило в Київ. »

Саме такі настрої я бачив в районах, котрі розташовані неподалік від «зони АТО». Додам ще таке — люди дуже бояться приходу загарбників і тому прізвища у цій статті змінені. А про достовірність наведеної інформації нехай судять читачі.

Оберіг

Я сепаратист?

Розмова з пересічним жителем Мелітополя у рейсовому автобусі «Запоріжжя-Бердянськ». Ця думка не претендує на титул істини або єдиновірної, але може допомогти нам зрозуміти тих Українців, які знаходяться на протилежному боці інформаційного фронту.

Люди, які причетні до «інформаційної політики», не шукають «аморалку», а розповідають щось нове, корисне, зрозуміле та цікаве.

Марк Твен

Я всегда считал и считаю сейчас, что нашим краям никто не должен диктовать, как жить — ни Киев, и тем более — не Москва. И что теперь, я сепаратист?

То, что ныне творится на Донбасе, сепаратизмом назвать никак нельзя. Сегодня на моей земле происходит разгул разбойников, которые сбежались по призыву Америки и Путина со всех закоулков России и мира. Нас, местных, держат за лохов и просто грабят.

У меня мать росиянка, а отец — с Токмака. Я 42 года прожил в собственной квартире в городе Донецк. Но ее у меня отобрали залётные гопники с банды «казаков». Теперь я обитаю на птичьих правах в селе. Меня приютила обычная украиноязычная бабка и помогла кое-что понять. Именно подобные ей мне ныне являются настоящими сестрами и братьями. А как мы года два тому назад вели себя по отношению к ним?

1. Принебрегали их языком, требуя своему сверх привелегий.

2. Разрушали все ихнее, называя бендеровским и фашистским, точно так же как это делали гитлеровцы.

3. Переименовывали под себя их села, города, улицы и считали это не хамством, а русской культурой.

Так что я не очень удивляюсь тому, что залётные из России гопники ведут себя так же по отношению к нам, как мы поступали с украиноязычными. Кто же этих всех мародеров выгонит с Донецка? Европа? — нет! Путин долбонутый? — нет? Порошенко? Вряд ли.

Осталась одна надежда — добровольческие батальоны и активные люди «по ту сторону баррикад». Все они Украинцы. Пока что они убивают друг друга. Это скоро будет в прошлом и они вместе погонят залетную грязь с Донбасса.

Автор вірша на титульній сторінці Поет.

Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. У передруках посилання на джерело є обов’язковим. Редакція може не поділяти думки автора і не несе відповідальності за достовірність поданих матеріалів.

У номері використані окремі ілюстрації та фотографії, взяті із відкритих інтернет-джерел.

Надруковано у м. Маріуполь

Головний редактор: Вирій
Ідеологічний редактор: Доктор
Літературний редактор: Оберіг
Коректор: Лисиця
Фотоматеріали: Остап

ВИДАННЯ ПОЛКУ «АЗОВ»

Власні матеріали, пропозиції і зауваження надсилайте за адресою: redaktor.cs@gmail.com

Видано у зоні бойових дій.